

Publicerad 2009-01-25 10:56 av FridaF

Bara skriver

Otur i turen

Hur kan man vara så korkad? Hur kan man, dag efter dag, utsätta sig för samma smärta om och om igen?

Som att utsätta sig för en av de värsta stunderna i livet igen, men i en mycket större skala, där spelreglerna är ändrade.

Som att öppna dörren med spikhandtag med små hullingar som gräver sig in genom huden och håller en fast, som ett desperat rovdjur till ett byte.

Spikarna som tränger igenom handen och skapar stora ärr, blodet som rinner längs armen.

Medveten om vilka ärr den kommer skapa, men ändå öppnar man dörren, igen och igen och igen, bara för att komma in till rummet som är fullt av smärta.

När dagen är slut springa ut så fort som möjligt och börja ta hand om sina blödande sår, bara för att få ärren upprivna igen.

Spikhandtaget med hullingar, och rummet av smärta.

Förbjuden att tänka positivt. För om man gör det, så rivs allting sönder, som så många gånger förut. Dömd att ha ett liv där allt man tar för givet tas bort från en, allt man tror på krossas. Tänka negativt. Slippa bli besviken, igen.

Frågar sig frågan, är man personen med tur, eller är man personen med otur?

Känslan att veta att man förlorat något man älskade är kanske värre än att aldrig känt det överhuvudtaget.

Att veta att det är förlorat, att man aldrig kan gå tillbaka utan måste fortsätta, en smärta jämlig till spikhandtaget.

Men oavsett vad så kämpar man på, dag in och dag ut, envis som en åsna.

Det var minst sagt en bra beskrivning.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren FridaF med Poeter.se id #25877 innehar upphovsrätten